

Vabade kunstide teaduskond
Fotograafia osakond

Anu Tehver

Portfoolio

Tallinn
2016

Curriculum vitae

Sündinud 30.11.1977 Tallinnas

Elab ja töötab Tallinnas

anu.tehver@artun.ee

Haridus

- Alates 2013 Eesti Kunstiakadeemia, vabade kunstide teaduskond, fotograafia, bakalaureuseõpe
- 2012–2013 Eesti Kunstiakadeemia avatud akadeemia, fotograafia, täiendusõpe
- 1996–2000 Tartu Ülikool, õigusteaduskond, bakalaureuse kraad

Isikunäitus

- 2014 korterinäitus „19 päeva“, Mähe tee 25-26, Tallinn, Eesti

Ühisnäitused

- 2016 „Vaikus. Pimedus“, Tallinna Kunstihoone, Tallinn, Eesti, kuraator: Anneli Porri (tulekul)
- 2016 „–“, EKA Galerii, Tallinn, Eesti (tulekul)
- 2016 „–“, Haapsalu linnagalerii, Haapsalu, Eesti, juhendaja: Laura Kuusk
- 2015 „ISSP 2015“, Kuldiga linnaraamatukogu galerii, Kuldiga, Läti
- 2015 „Young Professionals“, Panzerhalle, Zingst, Saksamaa
- 2015 „Suletud süsteem“, Eesti Kunstiakadeemia, Kiriku plats 1, Tallinn, Eesti
- 2015 „½“, Eesti Kunstiakadeemia fotograafia eriala 2. kursus, Eesti Kunstiakadeemia, Kiriku plats 1, Tallinn, Eesti

Töötoad

- 2015 International Summer School of Photography (ISSP, issp.lv)
töötuba „Before Photography: A Study of Camera Obscura“, juhendaja: Takashi Homma (JP); Pelci, Läti

Töökogemus

- Alates 2006 vabakutseline tõlkija
- 2000–2004 advokaat

Kunstnikupositsioon

Minu senine looming on suuremas osas leidnud väljendust fotode või videotena, kuid üha enam tunnen vastumeelsust piiritleda end üksnes nende vahenditega ning olen asunud kasutama ka *ready-made*isid või isegi lõnga, mida olen sidunud nii graafiliste kui ka fotograafiliste tehnikatega.

Kõige üldisemalt on minu looming mäng. Mäng iseenda ja maailmaga. Mäng, mis saab tõuke eelkõige võimalusest kommenteerida ühiskonnas kõneainet pakkuvaid sündmusi või kajastada minus isiklikult huvi äratavat. Tihti kasutan selleks absurdi („Boring As(s) Shit“, „No results found for “kunstniku pension““, „Kaasaegne nr 1“ ja „Kaasaegne nr 2“). Ma ei usu absoluuti ega objektiivset maailma, vaid seda, et maailm koosnebki lõpmatust arvust subjektiivsetest arusaamadest, mis kõik on õiged. Seetõttu on nähtav-kuuldav minu töödes sageli moonutatud kas millegi eemaldamise ehk tühjuse loomise („19 päeva“), tajunihete tekitamise („Kaasaegne nr 2“) või ka otseses mõttes ümbertegemise („Koeproovid“) kaudu. Sel moel toon välja võimaluse, et kõike võib tajuda mitut moodi ja kõiges näha midagi muud. Eraldi köitvaks teemaks on aeg, selle mõõtmine ja tunnetamine, mis on olnud mitme teose ajendiks („Kaasaegne nr 1“, „Kaasaegne nr 2“ ning „Aegruum“).

Mind paneb tegutsema uudishimu ning töö saab alguse enamasti endalegi ootamatust impulsist, kui tajun võimalust näidata midagi pisut veidrast küljest või märkan iseenda huvi tegutseda just seetõttu, et ma ei tea, milliseks teos kujuneb. Minu jaoks on oluline protsess, sest selle jooksul selgub tulemus, millest mul tööd alustades puudub ettekujutus. Enamasti tegutsengi selle nimel, et näha, mis saab siis, kui kujundan tegevuse üht- või teistsuguseks või seon erinevaid võtteid ja tehnikaid (nt joonistan üle ajalehefotosid või kannan foto kootud pinnale, harutan selle siis üles ja koon uuesti). Kuna lõplik vorm ei ole enne protsessi läbimist teada, kujuneb ka esitlusviis tulemuse tekkega koos. Töö saab valminuks lugeda alles siis, kui ma tean, kuidas teost esitleda.

Kunstnik võib küll olla maailma muutja, kuid üksnes enese maailma muutja. Minu looming tuleneb soovist avastada iseenda maailma, mida ma oma tegevusega iseenda jaoks muudan. Minu esimene eesmärk ei ole kunagi kellelegi teisele midagi õpetada või kedagi teist suunata. Minu eesmärk on visualiseerida iseendale oma mõttemaailma. Tulemuse teistele esitlemine on minu viis maailmaga suhelda, kuid ma ei tee seda selleks, et kellelegi öelda, kuidas on õige, vaid selleks, et näidata minu arusaama tõest. Ma näitan iseennast.

Koeproovid

Siiditrükk käsitsi kootud pinnal
Seerias kolm pilti, à 64 × 81 cm
2016

Juhendajad: Laura Kuusk, Marko Nautras

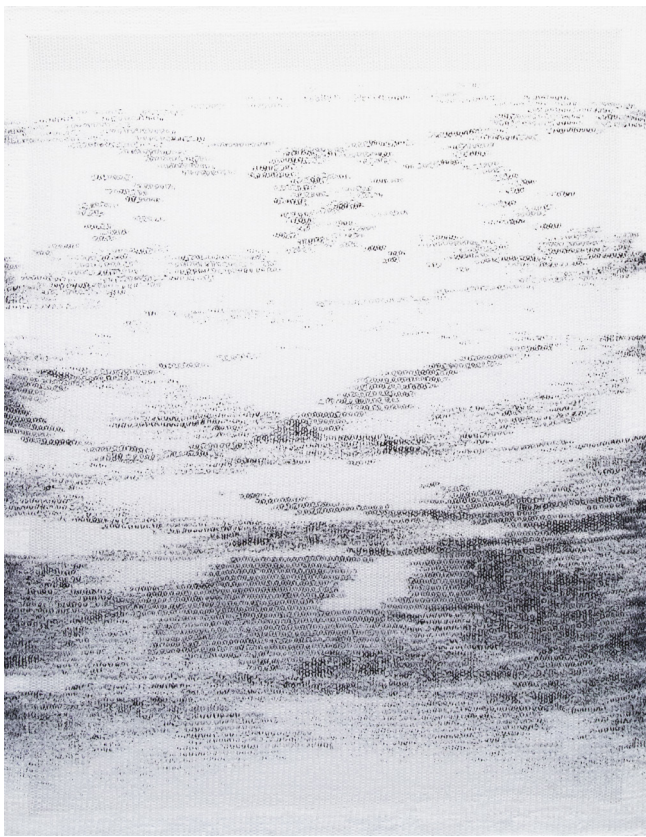
Minu vanaema suri enam kui 20 aastat tagasi. Seetõttu on minu mälestused temast udused ja kauged. Ometi tunnen ma temaga väga tugevat sidet. Meil on suur väline sarnasus, millele tuginedes pean meid ka olemuselt samasuguseks. Ehkki minu side vanaemaga on bioloogiline ja seega ümberlükkamatu, on meie seotus ometi kujutletav, sest on loodud minu peas. Aga mulle meeldib uskuda ja luua iseennast tema kuju kaudu. Üha ümber tehes, nii nagu maailmas tehakse asju pidevalt ümber ja saadakse midagi, mis on sisuliselt sama. Või siis algele väga sarnane. Sarnasusest hoitakse kinni. Ise hoian ka.

Teos koosneb kolmest pildist. Käsitsi kootud pinnale on siiditrüki tehnikas kantud minu vanaema portreefoto. Seeria esimese pildi puhul on trükitud pind jäetud samaks, teise pildi puhul on trükitud pind ühe korra üles harutatud ja uuesti kootud, kolmanda pildi puhul on trükitud pind kaks korda üles harutatud ja uuesti kootud. Nii võib öelda, et kolmanda pildi näol on tegu minu autoportreega, sest mina olen vanaemast ülejäämine põlvkond.

Näitusedokumentatsioon, „—“, Haapsalu linnagalerii, 2016

19 päeva

Ajalehefotod, grafiit, paspartuud, vitriinraamid
Seerias 19 fotot, à 42,5 × 52,5 cm
2014

Juhendajad: Sirja-Liisa Eelma, Laura Toots

Aeg iseenesest ei ole mitte midagi. On abstraktsioon. Mõõtühik kahe sündmuse vahel. Aja ainuke mõte on selles, et kõik ei toimu ühekorraga (Albert Einstein). Aeg kui abstraktsioon, kui mittemiski ei oma kaalu. Ometi on meie ühiskond omistanud ajale suure kaalu. Muutnud selle koormaks, mida kantakse kaasas sageli päris füüsilisel kujul.

Oma essees „Vaadeldes teiste valu“ ütleb Susan Sontag: „Informatsiooni ülekülluse ajajärgul pakub foto kiiret moodust millegi mõistmiseks ning kompaktset vormi selle mällu talletamiseks. /.../ Fotod, mida kõik tunnevad, moodustavad tänapäeval osa sellest, millest ühiskond otsustab /.../ mõelda. Ühiskond nimetab neid mõtteid „mälestusteks“ ning pikema aja möödudes saab sest fiktsioon. Täpsemalt väljendudes ei ole olemas midagi niisugust nagu kollektiivne mälu/.../. Kuid on olemas kollektiivne õpetus.“

„19 päeva“ on minu esimene ja seni viimane katse pidada päevikut. Töö koosneb üheksateistkümnest fotost, mis on suvaliselt valitud ajavahemikul 4. märts 2014–28. märts 2014 ilmunud Eesti Päevalehtedest. Iga päeva väljaandest on valitud üks lehekülg koos fotoga, mis on heledamaks kustutatud ja grafiidiga üle joonistatud. Kogu tekst leheküljel, välja arvatud kuupäev, on kaetud paspartuuga. Pilt koos paspartuuga on asetatud vitriinraami. Nii saab aeg subjektiivse sisu, füüsilise kaalu ja muutub omamoodi museaaliks, väärtuseks iseenesest.

esmaspäev, 3. märts 2014,

Portrait of a woman

Portrait of a man

Portrait of a man

Portrait of a man

Portrait of a man

Portrait of a man

Portrait of a man

Portrait of a man

Portrait of a man

Portrait of a woman

Portrait of a woman

Portrait of a woman

Portrait of a woman

Portrait of a woman

Portrait of a woman

Portrait of a woman

Portrait of a woman

reede, 28. märts 2014.

Näitusedokumentatsioon, „1/2“, Eesti Kunstiakadeemia, Kiriku plats 1, 2015
Dokumentatsioonifotod: Janis Kokk

Kaasaegne nr 1

Ready-made
Sekundiosutiga käekell
2016

Juhendaja: Paul Kuimet

Teose valmimine sai tõuke Boris Groysi esseest „Comrades of Time“. Oma essees, milles Groys käsitleb kaasaegsuse mõistet ja seda, mis üldse on kaasaegne, märgib ta muu hulgas, et kaasaegset ajapõhist kunsti (*contemporary time-based art*) kirjeldab pidev korduvus, mida ei saa pidada tähenduslikuks ega tulemuslikuks ning mille keskmes ongi korduvus kui selline. Taoline korduvus loob omalaadse aja ülejäägi, mis võimaldab kunstil muutuda tõeliselt kaasaegseks. Groysi järgi dokumenteerib ajapõhine kunst aega, mida ähvardab kadumine just põhjusel, et see on oma loomult mittetootlik ning kajastab vaid puhast elu.

Teoseks on käekell, millelt on eemaldatud tunni- ja minutiosutid, alles on jäetud vaid üha ringlev sekundiosuti. See tekitab ühelt poolt mulje pidevast liikumisest, kuid teisalt ka alalise paigaloleku tunde, sest kell justkui kordaks tulemuseta aina sama aega, asetades vaataja Groysi mõistes päriselt ellu.

Kaasaegne nr 2

Video, 29' 59"
2016

Juhendaja: Paul Kuimet

„Kaasaegne nr 2“ on samuti Boris Groysi esseest „Comrades of Time“ inspireeritud teos. Oma essees väidab Groys, et kaasaegsus tähendab kauakestvat, võib-olla isegi lõpmatut viivitust. Selle kommentaarina valminud teoseks on poole tunnine video seisvast kellast. Videomeediumist eeldab vaataja liikumist. Vaataja enda kannatlikkusest sõltub, kui kaua ta maldab jälgida liikuvat pilti liikumatust kellast. Edasimineku iseenesest toimub, sest aeg siiski liigub. Seda näitab valgus, mis on video alguses pisut heledam kui video lõpus. See ei ole märgatav, sest muutus on väga väike. Eesmärgiks on asetada vaataja n-ö üleni olevikku ning tekitada temas teadmine sellest, kuidas ta ei tee muud kui vaatab seisvat kella ehk tavamõistes raiskab aega. Vahest see siiski ei ole mitte raisatud aeg, vaid edasi kulgenud elu, mille käigus on vaataja hetkeks loobunud minevikus juhtunu analüüsimisest ja tuleviku planeerimisest?

Ekraanitõmmised videost

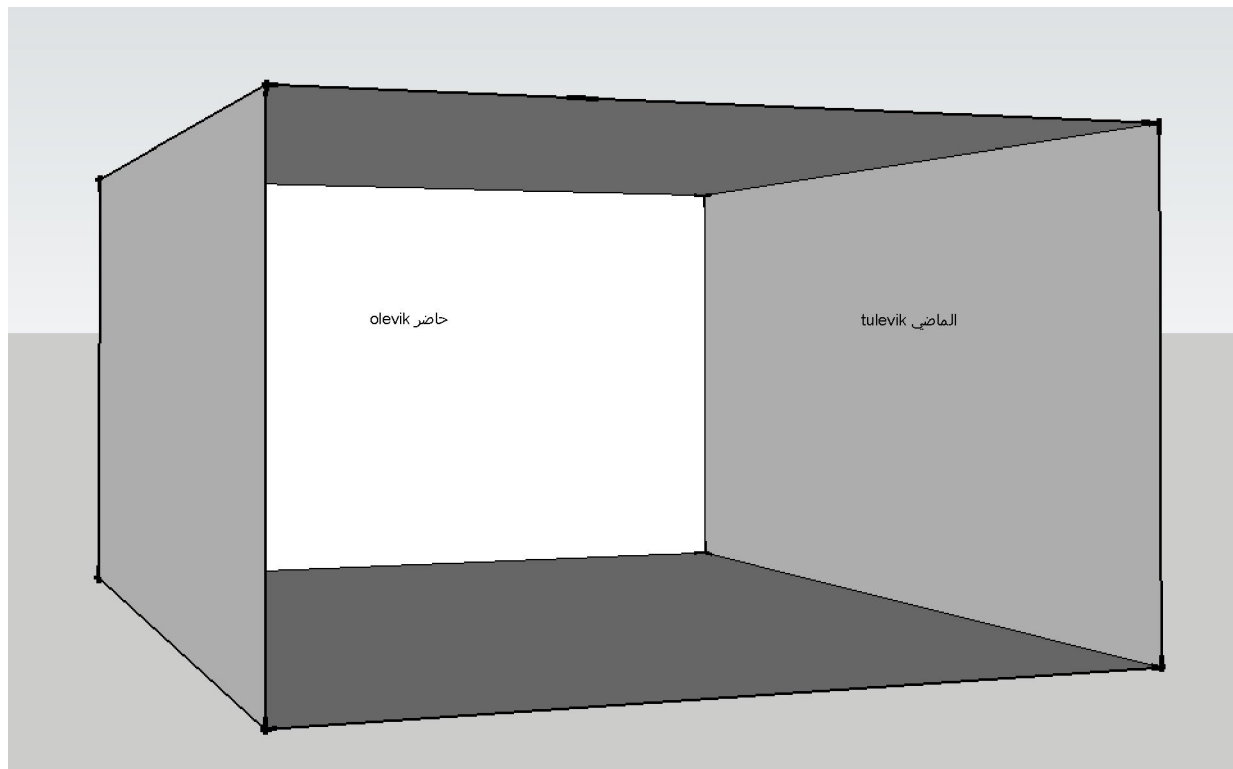
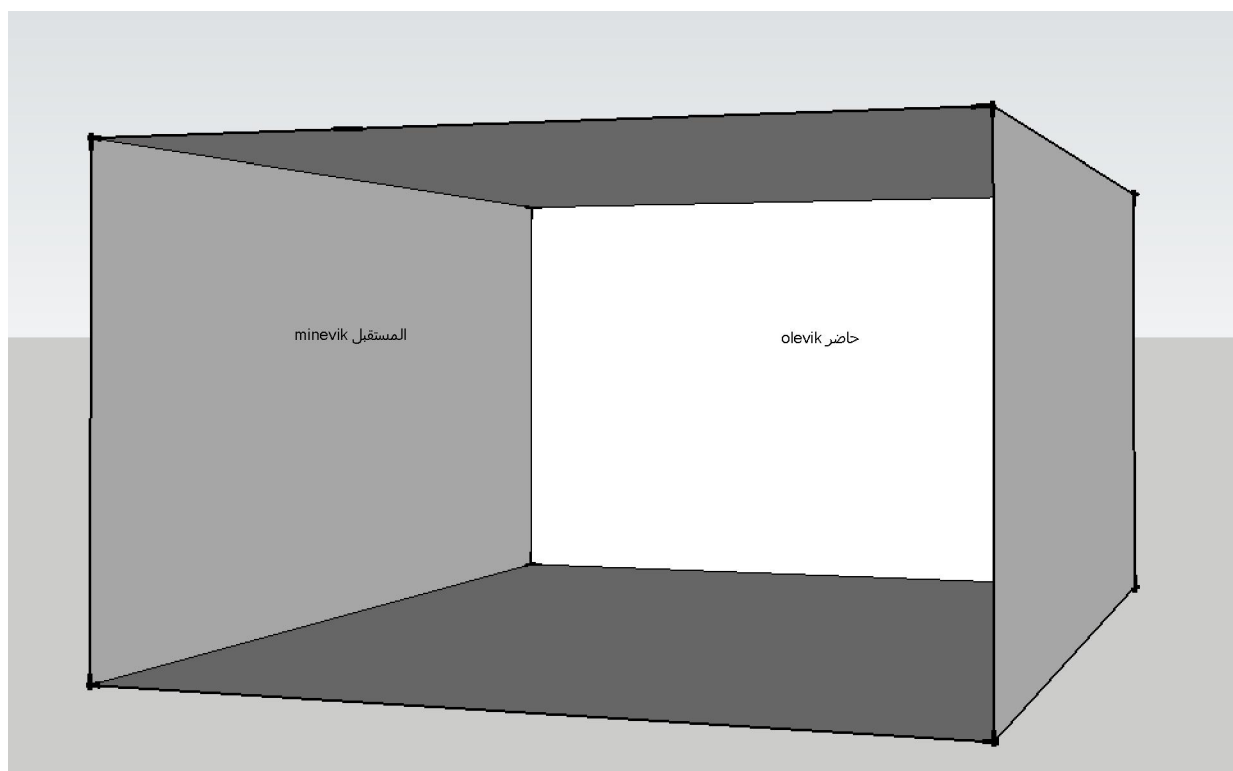
Aegruum

Eesti- ja araabiakeelne tekst seinäl
Töösolev teos
2016

Juhendaja: Paul Kuimet

Kui visualiseerime aega ruumis, paigutame mineviku alati vasakule, oleviku kuhugi keskele ja tuleviku paremale. Selle põhjus on lihtne – lääne kultuuris loetakse vasakult paremale. Inimesed, kes loevad ja kirjutavad paremalt vasakule (nt araablased), visualiseerivad aega ruumis vastupidiselt – neil jääb minevik paremale ja tulevik vasakule. Olevik aga paigutub samuti keskele. Seega langeb Euroopa ja Lähis-Ida inimeste olevik kokku. ISISe, Süüria kodusõja ja pagulaskriisi taustal on kokkulangevus ulatuslikum kui pealtnäha paistab.

Teos koosneb kolmest eesti- ja araabiakeelsest sõnast – minevik/يضا املا, olevik/رضاح, tulevik/لبقت سملال, mis paigutuvad tühja ruumi kolmele seinale, nii et eestikeelne vaataja saab lugeda aja kulgu oma keeles vasakult paremale (minevik, olevik, tulevik), araabiakeelne aga oma keeles paremalt vasakule (tulevik, olevik, minevik).

Teose esituse näidised

No results found for “kunstniku pension”

Video, 3' 49"

2015

Juhendaja: Laura Toots

2015. aasta kevadtalvel püüdsin ühes kaubanduskeskuses LHV panga pensionilepinguid pakkuva müügimehega kunstist kõnelda. See õnnestus mul umbes viie minuti vältel. Ülejäänud 45 minutit tegeles müügimees mulle LHV panga pensionilepingu müümisega. Müüski lõpuks. Kuid seda sõnadega, et kunstnikud on inimesed, kes hakkavad teenima alles pärast surma. Koju tulles guugeldasin otsisõna „kunstniku pension“, aga tulemusi ei leidnud. Kogu sündmus pani mõtlema, kui mõttetu on ühelt poolt pangal mulle pensionilepingut müüa ning teisalt minul pensionit üritada koguda, sest tulu ei tõuse sellest ei pangale ega ka mulle juhu, kui mul eluajal sissetulekut ei ole. Ainsaks lahenduseks näis olevat Buratiino kombel pensionileping Lollidemaale maha matta ja lootä pensioni sel moel kasvama hakkamist. „No results found for “kunstniku pension”“ on video, mis dokumenteerib pensionilepingu mahamatmist.

Ekraanitõmmised videost

Ekraanitõmmised videost

Ekraanitõmmised videost

Boring As(s) Shit

„Kultuurileht” Sirp
2013

Juhendaja: Kalev Vapper

2013. aasta novembris kultuurilehe Sirp peatoimetaja läbikukkunud konkursi kommentaarina valmis mul oma „kultuurileht” *Boring As(s) Shit*. Lehe pealkiri on laenatud Kaur Kenderi peetud veebipäevikust, kus Kender väljendas oma arvamust Eesti kultuuri ning kultuuritegelaste suude kinnikleepimise kohta sellega, et kirjutas kinnikleebitud suudega inimeste piltidele sõnad „boring“, „ass“ ja „shit“. Leht *Boring As(s) Shit* valmis kolmes versioonis erinevate kaanepiltidega kõikidest isikutest, kes skandaali tulemusena ametikoha kaotasid – Kaur Kenderist, Robert Kurvitsast ja Rein Langist. Vastukaaluks kultuuritegelaste suude kinnikleepimisele on kaanefotodel olevate isikute suud kaetud banaaniga, mis ühtlasi kirjeldab seda, kui banaalseks kujunes kogu sündmus. Kõigi kolme leheversiooni sisu on tühi, sest uus juhtkond oma lehe väljaandmiseni tegelikult ei jõudnudki.

Esikaaned

